

Boyalı Kapi

Yavuz DEMİRKIRAN

Boyalı Kapı

Yavuz DEMİRKİRAN

Emma dünyada her şeyden çok resim yapmayı severdi. Kâğıda, taşlara, hatta kaldırıma tebeşirle resim yapardı. Küçük fırçası Pip hep omzunda oturur ve onu alkışlardı. Pip'in parlak turkuaz gözleri ve minik mavi bir atkısı vardı ve hiç susmazdı. 'Bugün ne çizeceksin, Emma?' diye sordu, kollarını kıpırdatarak.

Emma odasında resim yapacak yeni bir şey aradı. Gözleri bembeyaz, sade yatak odası kapısına takıldı. 'Bir dağ çizeceğim!' dedi. Mavileri, beyazları ve grileri karıştırdı, fırçası ahşabın üzerinde dans etti. Pip dikkatle izledi. 'Dağ çizmek büyük bir iştir,' dedi. 'Büyük şeylere dikkat etmelisin.' Emma sadece gülümsedi ve resim yapmaya devam etti.

Emma kıvrımlı bir patikası ve eteğinde küçük bir kulübesi olan yüksek, karlı bir dağ çizdi. Çam ağaçları ve masmavi bir gökyüzü ekledi. Resim o kadar gerçekçi görünüyordu ki Emma neredeyse üşüdü. 'Çok güzel,' diye fısıldadı Pip. 'Ama unutma, boya çabuk kurur. Ne yaratırsan yarat, ona iyi bakmalısın.' Emma başını salladı, ama Pip'in ne demek istediğini pek anlamadı.

Tam o sırada tuhaf bir şey oldu. Boyalı kapı parlamaya başladı ve dağ hareket ediyor gibiydi. Resimden soğuk bir rüzgâr esti ve kapı ardına kadar açıldı. Yıpranmış lacivert bir paltosu ve kalın yün atkısı olan bir yolcu dışarı çıktı. Yanakları soğuktan kızarmıştı ve çok yorgun görünüyordu. 'Aman Tanrım,' dedi. 'Ben neredeyim?'

Emma şaşkınlıkla nefes aldı. 'Sen benim resmimden çıktın!' Yolcu kapıya baktı ve gözleri faltaşı gibi açıldı. 'Dağlarda yürüyordum,' dedi, 'sonra bir kapı gördüm. Açtım ve işte buradayım.' Pip heyecanla uçtu. 'Boya hâlâ ıslak,' diye uyardı. 'Eğer o dönmeden kurursa, kapı sonsuza dek kapanır!'

Emma yardım etmesi gerektiğini biliyordu. 'Boya kurumadan seni geri götürmeliyiz,' dedi. Yolcu başını salladı. 'Benim adım Thomas,' dedi. 'Karda kayboldum. Eve giden yolu bilmiyorum.' Emma derin bir nefes aldı. 'Dağı ben çizdim, o yüzden patikayı biliyorum. Sana rehberlik edeceğim.' Fırçasını kaptı ve kapıdan geçti.

Resmin içinde kar, Emma'nın spor ayakkabılarının altında gıcırdadı. Dağ yukarıda yükseliyordu ve rüzgâr soğuk esiyordu. Thomas atkısını sıkıca sardı. 'Günlerdir dolaşıyorum,' dedi. 'Bir ışığı takip ettim ve kapıyı buldum.' Pip onlara hatırlattı: 'Boya kuruyor. Acele etmeliyiz!' Emma başını salladı ve kıvrımlı patikada önden gitti.

Patika kaygandı ve Thomas tökezledi. Emma elini tuttu. 'İyi misin?' diye sordu. 'Sadece yorgunum,' dedi hafif bir gülümsemeyle. 'Ama sen buradayken umutlu hissediyorum.' Karla kaplı çam ağaçlarının yanından geçtiler. Emma'nın sarı tulumu boyayla, şimdi de karla lekelenmişti. Umursamadı. Bir görevi vardı.

Birden patika ikiye ayrıldı. 'Hangi yol?' diye sordu Thomas. Emma yaptığı resme baktı. 'Kulübe dağın eteğinde,' dedi. 'Aşağı inmeliyiz.' Ama kar izi kapatmıştı. Pip önden uçtu ve seslendi: 'Bir işaret görüyorum! Kırmızı bir boya noktası!' Emma güvenli patikayı işaretlemek için kırmızı bir nokta çizdiğini hatırladı. 'Bu taraftan!' diye bağırdı.

Dağdan aşağı koştular, ama kar derinleşti. Thomas titredi. 'Başarabileceğimi sanmıyorum,' diye fısıldadı. Emma elini sıktı. 'Evet, başarabilirsin. Neredeyse geldik.' Fırçasıyla patikadaki karı süpürdü. Pip cesaretlendirdi: 'Kapı hemen ileride! Ama acele edin, boya hızla kuruyor!'

Emma'nın odasında boyalı kapı solmaya başlamıştı. Renkler donuklaşıyordu. Emma ve Thomas kapıya doğru koştular. 'Neredeyse geldik!' diye bağırdı Emma. Ama tam kapıya ulaştıklarında kapı küçülmeye başladı. 'Olamaz!' dedi Pip. 'Boya kuruyor! Şimdi geçmelisin!' Thomas Emma'ya baktı. 'Bana rehberlik ettiğin için teşekkür ederim,' dedi.

Emma Thomas'ı nazikçe kapıdan itti. 'Git! Ben hemen arkandayım!' Thomas kapıdan geçti ve gözden kayboldu. Emma karlı dağa son bir kez baktı. Sonra kapıdan atladı. Yatak odasının zeminine pat diye indi. Kapı yine sade ve beyazdı. Thomas orada duruyordu, güvende ve sağ salım. 'Başardın, Emma!' dedi Pip.

Thomas sıcak bir gülümsemeye baktı. 'Beni kurtardın,' dedi. 'Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.' Emma'nın yanakları kızardı. 'Güvende olmana sevindim,' dedi. 'Bir şey yarattığında ona iyi bakman gerektiğini öğrendim.' Pip bilgece başını salladı. 'Doğru. Yaratıcılık bir armağandır, ama sorumluluk onu gerçekten harika yapar.'

Emma sade kapısına baktı ve gülümsedi. Fırçasını aldı. 'Sanırım yarın yeni bir şey çizeceğim,' dedi. 'Ama önce, iyi bakabileceğim bir şey olduğundan emin olacağım.' Thomas teşekkür hediyesi olarak ona küçük bir deri çanta verdi. 'Bir sonraki maceran için,' dedi. Emma ona sarıldı. 'Hoşça kal, Thomas. Yolun açık olsun.'

Thomas gitti ve Emma Pip'le yatağına oturdu. 'Çok cesurdun,' dedi Pip. 'Ve çok sorumluydu.' Emma boya lekeli tulumuna ve ahşap fırçasına baktı. Gurur duydu. 'Yaratıcılığın harika bir armağan olduğunu öğrendim,' dedi. 'Ama her zaman sorumlulukla yönlendirilmeli.'

O günden sonra Emma birçok şey çizdi: ormanlar, okyanuslar ve kaleler. Ama yarattıklarına iyi bakmayı hep hatırladı. Ve bazen, ışık tam doğru açıdan geldiğinde, kapısında karlı bir dağ ve patikadan el sallayan bir yolcu gördüğünü sandı. O da el sallar ve fısıldardı: 'Bir dahaki sefere.'